

som med at fælde Dom vilde stige og samtidig Højesterets Autoritet som dømmende Myndighed vokse. Ud fra disse Synspunkter maa jeg for mit Vedkommende give de Ordførere, der har talt for offentlig Votering i Højesteret, min mest uforbeholdne Tilslutning.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om Spørgsmaalet: Pressens Forhold til Retsplejen. Det er jo egentlig ikke noget straalende Tillidsvotum, den højtærede Justitsminister, Repræsentanten for det brede Demokrati, paa Retsplejens Omraade giver Pressen, naar han foreslaar, at den i mange Tilfælde ikke skal have Tilladelse til at give Referater fra de offentlige Retsmøder. Det synes langt mere at tyde paa en, om jeg saa maa sige, for Pressen beskæmmende Irette-sættelse fra den højtærede Justitsministers Side, end det kan betragtes som en Kompliment til Pressen. Pressen, som skulde være en Samfundets Stormagt, synes mig her at faa en Værdsættelse, der tyder paa, at det fra ledende Sted — og de Udtalelser, som er faldet fra de ærede Ordføreres Side, endog fra den ærede Ordfører for de Radikale, tyder jo ogsaa derpaa — erkendes, at Pressen, denne moderne Stormagt, i ikke ringe Omfang har gjort sig skyldig i Magtmisbrug som den offentlige Menings Vejleder, ja, jeg kunde maaske sige som den offentlige Menings Skaber. Og jeg maa sige, at jeg tror, at denne Tilrettevisning saavel fra Ordførernes Side her i Tinget som fra den højtærede Justitsministers Side har været i høj Grad paa sin Plads. Men det er intet Under, at en saadan Tilrettevisning bliver nødvendig, naar man ved, i hvilket Omfang og i hvilken Grad Pressen her i Landet, denne fjerde Statsfaktor, er partibunden, i hvilken Grad den baade personlig og økonomisk er afhængig af de store Partiorganisationer. Det er vel ikke nogen stor Overdrivelse at sige, at Regeringsbladene — det være sig Venstre-, konservative eller socialdemokratiske Regeringsblade — naar deres Partifæller er ved Magten, ser det som en af deres fornemste Opgaver at fremstille Fejlgreb, Misgreb og Bommter fra Regeringens Side som Indbegrebet af den højeste Statsvisdom og Passivitet, Slaphed og Tvivlraadighed som det højeste Udtryk for regeringsmæssig Handlekraft. Det ser vi jævnlige, og det har vi set, saa længe vi har haft parlamentarisk Styre. Men under saadanne Vilkaar fra Pressens Side er det let forstaaeligt, at saa snart der er Tale om Processer, om Sager, som berører politiske Partiinteresser og sætter Partilidenskaber i

Bevægelse, vil Pressens Holdning blive dikteret af ganske andre Hensyn end de retslige Hensyn, som burde være de afgørende for en Presse, der netop vil og skulde være Vejleder, Retviser for den offentlige Mening. I saadanne Tilfælde vil det i sørgelig Grad vise sig, at den tyske Filosof Friederich Nietzsche havde Ret i det Slagord, han en Gang formede, at offentlige Meninger er private Dovenskaber. I Stedet for at sætte sig ind i de store Retsspørgsmaal, som er til Forhandling, modtager de avislæsende Borgere fuldt færdig, fuldt konstrueret og serveret i de respektive Partiorganer den Mening, som de paagældende Partiorganer ønsker, at Befolkningen skal have om den paagældende Sag, og det kaldes saa offentlig Mening. Ud fra de Erfaringer, som vi i de senere Aar har gjort med Hensyn til saadanne Misbrug og Overgreb fra den afhængige Presses Side, er det fuldt berettiget, forekommer det mig, naar den højtærede Justitsminister foreslaar en Indskrænkning i de Privilegier, den Adgang, som Pressen ellers har til at vejlede og til at staa som Talsmand for den offentlige Mening.

Sluttelig vil jeg gerne gøre en Bemærkning om et andet Punkt, som har været stærkt drøftet, nemlig Spørgsmaalet om Opretholdelsen af den sønderjydske Landsret. Jeg mener som den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Rytter — saa vidt jeg forstod ogsaa det ærede Medlem Hr. Zahle —, at det vil være mest hensigtsmæssigt at bibeholde denne Ret, men jeg maa paa den anden Side hævde, at en rationel Ordning forekommer det mig ikke at være, selv om man byder Retten et udvidet Omraade, saaledes som foreslaaet af den højtærede Justitsminister. Da man i sin Tid gik til Ordningen af Grænsespørgsmaalet, var det et Grundsynspunkt, at naar vi fik den snævrere Grænse, som de daværende Regeringspartier ønskede, vilde man faa Sikkerhed for Opfyldelsen af følgende tre Ønskemaal fra dansk Side: For det første, at det officielle Tyskland anerkendte den nye Grænse godvilligt, for det andet, at det dansksindede Mindretal, som blev tilbage Syd for Grænsen, ved Forhandling med et imødekommende Tyskland vil faa samme Stilling, lignende Vilkaar som den tyske Mindretalsbefolkning i Nordslesvig, og endelig for det tredje vilde man have Sikkerhed for, at det i Løbet af kort Tid vilde være muligt at absorbere de sønderjydske Landsdele som et ganske normalt og naturligt Led i det gamle Kongerige, saaledes at